

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: En Dag i Byen Lier

Citation: Drachmann, Holger: "En Dag i Byen Lier", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 97. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann06tom-shoot-workid54944/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Vældig at se
 Er han Karl for at le;
 Han er Helgen — og Kunstens Vorherre kanske.

EN DAG I BYEN LIER

Marts 1882.

Han kom fattig hertil, og rejste ikke rigere bort. I seks lange Aar, fulde af Sorg og bitre Skuffelser, husede den lille By ham indenfor sine Mure; han kunde ikke bryde sit Fangebur, han, den kongelige Ørn, med det store skarpe Blik, med Ildsjælen og med Hjertet aabent for Smaafuglens Nød. Han pantsatte sit sidste Bøger, for at kunne beholde sine faa trofaste om sig; alligevel maatte han se dem, saa godt som alle, forlade ham og tage Tjeneste hos den mægtige Svoger — af hvis Naade han levede. Han havde selv været en mægtig Fyrste, Konge i tre Riger. Elskovens fagre Drøm havde han drømt — og var vaagnet. Magtens Sødme havde han smagt — og var bleven hadet. Alle hans højbaarne Standsfæller i de Dage plejede at nyde baade Magten og Elskoven uden særligt Forbehold. De var „store“ endda. Men denne Fyrste i Landflygtighed havde haft borgerlige Raadgivere om sig, en borgerlig Elskerinde, og havde ladet Bønder dømme i Herremænds Sager. Vist maatte han være Tyran. Han var forud for sin Tid. Det er ikke godt for Konger at være det. Den durkdrevne Ræv, Onklen dernede i Holsten, behøvede blot at lade ham løbe Linen ud. Han skulde nok styrte af sig selv. Han faldt; han rev i sit Fald en vid Flænge i Fremtidens Forhæng, og de stolte uafhængige Borgere i København, og Almuen omkring i Landet, de fik et Glimt, et Syn at se frem efter, og de led og blødte for deres store Konge, fordi de saa' Menneskehedens Sag paa hans Side, og hans vældige Aand led med dem under Fangenskab; — han krympede sig ikke under „blodige“ Syner, ikke under Ve og Ak for en svunden Elskov; han var ikke nervøs, ikke sentimental; han led den store Aands Lidelser ved at se Fremtidsudsigten lukke sig for de spærrende Klipper: Adelsvælde og Præstevælde. Ved disse Mures Sammenstød knustes Jernmanden. Det var forbeholdt langt sildigere Tiders Argonavter at føre Skibet sejrrigt igennem Passet.

Christiern II.
 Roi
 de Danemark
 sejourna ici
 1524—1530.

Her staar vi, min flamsk-norske Ven, Hr. S. og jeg, i den lille Stad Lier (fr. Lierre) i Brabant, fire Mil sydost for Antwerpen, hvor Nethedden slynger sig gennem et næsten sjællandsk Landskab, hvor St. Gommarus Domkirke behersker den hele Egn, hvor det gamle Raadhustaaen fra 1369 stikker sine gotiske Spidser op i den letblaaende Luft, hvor Klostre og Privathuse viser de ærværdige Gavle frem i Solskinnet, hvor der er Fred og Hygge — katolsk Stilstand — omkring i Gaderne, og hvor ti Personer, hvis de kom sammen paa Torvet „groote merkt“, vilde være ensbetydende med et Opløb, saa at man lod Sprøjter rykke ud.

Vi staar her paa den lille Plads udenfor den mægtige Katedral, og lige overfor Kirken læser vi paa en hvidkalket Mur ovennævnte Skrift, indhugget i en Stentavle: „Her havde Danmarks Konge Christiern den anden sit Ophold fra 1524 til 1530“.

Det er hans Residens „het Hof van Denemarken“, en højst forskelligartet Komplex af Bygninger, hvoraf nogle er tanselige Røner, men med de bevarede gamle, takkede Gavle; en er fuldstændig moderniseret og beboet af en Doctor medicinae, og den midterste, den egenlige Slotsbolig, er nu Residensen for Domprovsten, hvem vi besøgte, men hvem vi ikke traf hjemme. Han var nemlig død den samme Dag.

Katedralens Malmklokker kaldte saavel troende som ikke-troende Katoliker til Sørgehøjtid inde i det store Rum. Hvor disse Kirker kalder paa Fantasi! Portalen til Koret, det saakaldte „Jubé“, er et Vidunder af Marmor og Kniplings-Stuk; Domkirken er alene af den Grund et Besøg værd. I Dag var den gamle Provst død, og de havde lige nu blæst de høje Vokskærter ud over hans Kiste, og Røgen trak sig i blaa Spiraler op igennem Koret, hvor det struttede af Snitværk og straalende af Metal og Farver. Orgelet forstummede netop, Honoratiorene i Byen og alle de sorte Præster — alle i god Stand — trak sig tilbage ned igennem Skibet, og saa dyppede de i Vievandet, og Borgmesteren saa' paa os fremmede, og hans smukke Damer vendte Øjnene op imod Lyset fra de glødende Glasmalerier — og derpaa hen imod os, og tilbage imod Kisten, som om de opfordrede os til at bede for den gode, gamle Provst, der havde hørt saa mange Skriftemaal og uddelt saa mange Syndsforladelser i sit velsignelsesrige Liv.

Det er paa den Maade, at Mændene vedbliver, i det mindste i det ydre at høre denne Kirke til — tænkte vi. Thi over alt i Flandern er der disse Øjne, der faar Liv af de farvede Ruders Liv, Sjæl af den Sjæl, der svæver over de herlige Bygninger. De kalvinistiske Billedstormere, som blandt andet ogsaa hjemsøgte St. Gommarus saa slentret, de vidste nok, hvad de gjorde. Og her under disse hvælvede Buer stod Kristiern saa ofte med sin blege, lidende, standhaftige Hustru

og med sine Børn, Hs. katolske Majestæt Karl den femtes Søsterbørn. Ogsaa under Kirkens Tag var Kristierns stolte Sjæl Bytte for stridende Følelser, om end hans Hjerter var groet sammen, helt og fast, under Mandslivets Erfaringer. Tidens Stemmer der udenfor Kirken raabte lyd paa Klarhed, paa Revision, paa Revolution. Hvor stærk hans Stemme var, denne Mester Martin! Hvor kendte han ikke disse Munkes Kneb og Fagter! hvor ringede ikke den wittenbergske Revolutionsklokke borgerligt, demokratisk i denne Røgseluft, som svøbte sig osende ind i Hoffernes Sale! Frihed for Kirkens Mænd, Lys i Skriftestolene, Luft om Bedepulten; Frihed for Kongerne til at væрге for Tronernes bedste Støtte — Borgerstanden, Folket. Nøgttern Alvor i al denne mystiske Fastelavnstummel; Sundhed i Menneskets Nødtørst, Renhed i Sæderne — bort med Coelibatet baade for Munk og Nonne. Lad dem tage til Ægte og tjene Herren, som det anstaar sig Mennesker skabte i hans Billed! Lad dem læse hans Bud, holde dem, hvis de formaar, og ikke have disse Mellemlhandlere, ligesom ved smudsige Sager, hvorover man skammer sig! ...

Ja, her stod han, Kongen, „de roode Koning“, som Landfolket kaldte ham i Byens Omegn; han fo'r med den hvide, fregnede, stærke Haand op i det krusede Skæg; hans bedrøvede Hustrus Blik løftede sig imod ham, han sænkede Haanden og slog det hvasse Øje ned. Han sukke. Var han helt frigjort fra denne Kirke med dens dybe Rødder i alle hine stærktbrændende Sjæle? Næppe. Han anede det ny, maalte dets Kræfter, skuede maaske dets Sejr, som han selv vilde have rejst Fanen for — om Lykken havde været ham god. Men Lykken lader sig ikke voldeligen tage. Hans Hustru lider ved hans Side, falmer mere og mere, knækkes og dør. Man affordrer ham Erklæringen om, at han i et og alt tilhører den „herskende“ Kirke og vil kæmpe imod Revolutionen. Af politiske Grunde underskriver han — maaske ligefrem for at undgaa Sult. Lige overfor „het Hof van Denemarken“ ligger den Dag i Dag Assistenshuset „Berg van Bermherdighejd“. Der havde hans tro Tjener sat det sidste Sølvbæger. Man „ordner“ hans Affærer saaledes, at han kan beholde sin Appanage fra Svogeren; til Gengæld tager man Børnene fra ham. Det gælder Danmarks Krone, og hvad mere er, det gælder Folkets Sag derhjemme, det menige Folk. Han vrider sit røde Skæg og tilvinker Børnene det sidste Levvel. Men stedse udebliver det, som han har kæmpet for i disse seks Aar: Hustruens Medgift, som kan skaffe ham en Armé. Den guldbeslaaede Karl den femte er døv paa dette Øre, og Regentinden i Nederlandene, Margareta af Østerrig, er Kristierns bitreste, koldblodige Fjende. Naar en Kvinde er Diplomat, saa overgaa hun ti Gange den klogeste Statsmand. Hun bekæmper Kristiern som en „Fritænker og en Mand, der lader sig lede af sit Hjerter“

sine Lidenskaber". Hun dør, men hun har testamenteret sin Efterfølgerske — stadig Kvinder dér i de vanskelige Nederlande — sit System. Da forlader den „røde Konge" Lier; alle hans store Evner kaldes til Live igen oven paa Ydmygelseme, hans hensynsløse Mod, hans Snarraadighed, hans Krigskunst, hans Folkelighed og hans Gavnildhed. Han har dog ogsaa gaaet i Skole, han. Mutter Sigbrit har ikke for intet lært ham det dobbelte Bogholderi. Han skaffer Penge gennem alle mulige, hidtil uforsøgte Kluder; han er nu kold og klog, han optræder som Mægler mellem to stridige Smaafyrster, han rejser sin Fane iblandt deres Soldater, Landsknægtene strømmer til ham, han gør et mosterligt Tog igennem Holland, truer Patricierne i Amsterdam til at rykke ud med Sølvtojet, han indskiber sig, sin Krigskasse og sin Armé ved Texel — og saa kommer Stormen og sluger Kassen og Soldaterne. Odysseen er endt for den haardt prøvede Mand. Der er ingen gæstfri Phæaker til at modtage ham, da han med en Haandfuld Folk og nogle Skibe lander i Norge. Herfra gaar Vejen til Københavns Red, hvor Rigets velbyrdige Herremænd har opstillet Fælden for „Bondekongen". Fælden klapper sammen, og den kongelige Ørn sidder i Buret. Syv og tyve Aar i Buret! Man kunde ikke komme af med Livet dengang. Selv en Martyr havde altfor meget Blod at raade over; — intet Under, at man undertiden var lidt ruttet, med andres. —

Vi bliver tilbage her i St. Gommarius Domkirke efter endt Ligbegængelse. Vi ser de underordnede Præster fjerne al Stadsen. Nogle Kordreng i hvide Natskjorter er komne i Strid henne ved St. Gommarius' Billed paa den favnetykke Pille. St. Gommarius er den gammelflamske Helgen for Krig og menneskelige Skrøbeligheder. Paa Pillen er ophængt en Utrolighed af Sager, som ellers plejer at findes i vore Bandagisters Vinduer. Alle Sagerne er brugte, alle disse Baand, Bind, Omslag, Klude, Plastre og andre Daarlighedens Attributer. Drengene trættes om nogle Spørgsmaal, som ikke lader sig oversætte paa dansk. Den stærke katolske Tro har i det mindste den Fordel fremfor vor protestantiske, at den ikke forsmaar Takofre selv fra de allerlaveste Sfærer. For den rene er alting rent.

Og dog er der noget oldkristeligt heri, som vi Nutidsfilosofier ikke helt kan afvise. „En Naturalisme i Kirkens Skød", som Mijnheer Adolphus Verbist siger, Skomagermester i den gode Stad Lier.

Denne Herre er min Vens Skomager, og ham træffer vi sammen med udenfor Kirken.

— Disse herlige Katedraler, med deres dæmpede Lys, deres luftige Buer, denne Ødslen med Rum, med Stoffernes Pragt, der holdes i Tømme af Andagten — Andagten, som sænker sig over en fra det Øjeblik, da man har blottet sit Hoved for den „ubekendte Guddom".

Det er Historien, Seklernes stumme Sprog, som endnu den Dag i Dag invier Stedet — ligegyldig hvad Tro man saa er kommen derhen med. En ny Kirke kan ikke tage Kampen op med moderne Tvivl eller moderne Overbevisning; saa heller en Skole; — men de gamle Kirker kunne det.

Og hvis man nu ret var syg om Hjertet, jaget, traet, opslidt i Eksistenskampen, hvis man havde tabt sit Land, sin Krone, sin Elskerinde, sin Hustru, sine Børn, sine Venner, saa meget, som et Menneske vel kan tabe — og hvis man stod her og stirrede paa St. Gommarus, der selv havde været en vældig Kæmper indtil Klosteret lukkede sig over hans trætte Hoved, og hvis man saa' alle disse Hæslighedens Attributer ophængt paa den kolde Stenpille, som om Stenen selv vilde præke sin Lazarus-Lære for de elendige Menneskebørn — ja hvem vilde da have Myndighed til at gaa i Rette med det Knæ, der bøjede sig mod Flisegulvet, medens den dirrende Læbe mumlede noget som: „Naade!“ — Hvem vilde dømme den kongelige Lazarus? Maaske en evropæisk Videnskabsmand, der sad i sit hyggelige Studereværelse med Bøger, Malerier og Nips omkring sig. Maaske en liberal Deputeret, velstaaende ved sin Fabrik, ved sin Forretning, sit Embede. Maaske den kraftige Bonde, der ejer sin Gaard og sin Afgroede gældfri. Maaske det unge, glade, sunde Blod med de tyve Sommerferier paa Bagen og med hele Slidets og Skuffelsernes Kæde foran sig ...

„De fælder i Tanker!“ sagde Mijnheer Verbist og blinkede med de smaa Øjne. „Lad os gaa ud i Solskinnet. Disse Vokskærter har os set saa meget, og her er lidt klamt herinde.“

Vi gaar ud i Solskinnet med Liers Skomagermester. Hans Næse er stor og rød, hans Knebelbart er graa, hans Paryk er messingfarvet, hans Flip er ren, han er Medlem af Kommunalraadet, en Ven af Borgmestren (som er liberal), men syer ogsaa for Katolikerne, „thi det er sandelig vanskeligt at have nogen bestemt Mening om Troen, Mijnheer!“

„Denne Stentavle,“ siger han, da vi atter staar udenfor „het Hof“ og kigger omkring over den stille Kirkeplads, ligesom om vi kunde opdage en eller anden af Kristierns landflygtige Tjenere — „denne Sten blev indmuret her i Oktober 1855 paa Foranledning af Borgmester og Raad, men det katolske Parti tog Forargelse deraf, og saa kom det til et artigt Skænderi i Avisen „de Nethebode“ gennem mange Artikler. Aa, vi Flamlændere lægger ikke Fingrene imellem, naar vi skændes i Aviserne.“

„Ligesaa hos os!“ svarer jeg.

„Naa, ja, ja; men vi havde vor Arkæolog van Avontroodt, en meget klog Mand — jeg syede for ham — og han tog Striden op —

tog alle Pløkkerne ud, som Katolikerne havde slaaet i eders Konges Renommé, og pudse dem af, baade Overlæder og Bagkappe, saa han skinnede blank og ny. En udmærket Konge, forsikrer jeg Dem, rigtig en Herre for os Borgerfolk. Mijner Avontroodt kendte min Sans for Historie, og han fortalte mig om Hofholdet her i Lier. Kong Kristiern var en omgængelig Mand og Medlem af Skyttelavet „het Kolveniers Gild“. Han skød dejligt med en Bøsse, og han blev Fuglekonge og skænkede Lavet en Fane — som de forderste Sansculotter rendte af med i 98 tillige med mange andre rare Sager. Ak, dersom han blot havde haft Lykken lidt mere med sig. Men han havde nok et iltet Sind — at sige mod de store. Og hans stakkels Dronning døde for tidligt. Hun havde Magt over ham. Jeg skal sige Dem — ja De véd det maaske — at derhjemme i Danmark var der en ung, smuk Pige, som Kongen holdt meget af. Han kunde heller ikke undvære hende, efter at han var bleven gift — naa, ja, og saa tudede de Dronningen Ørene fulde. Hvad gjorde hun? Hun tav. Det skulde Kvinderne gøre i saadanne Tilfælde. De faar Ret alligevel. De slemme Hoffolk forgav den unge Pige — det var nok mest for Moderens Skyld. Dronningen ærede Mandens Sorg; — og saa slog han en grumme Mængde Herremænd ihjel et Steds i Riget. Han fik Børn med Dronningen, og hun var god og forstandig, trofast og klog, selv om hun ikke var smuk. Og da alt faldt sammen omkring ham, saa stod hun dér ved hans Side, og hun fulgte ham hertil — i den bare Elendighed — og det glemte han hende ikke af. Men saa døde hun. Og værst var det, at der var et Fruentimmer, der altid stod ham i Vejen hernede. De har vel sét Baron Leys Malerier i Raadhussalen i Antwerpen? Naa, ja; der er denne Regentinde, Fru Margareta, som modtager Stadens Nøgler af Borgmestren. Hun ser Borgmester og Raad lige durk igennem. Aa, hun har været klog, meget klog, og altid rolig. Og Kongen var ogsaa meget klog, men han var kun et Mandfolk og noget egensindig. Han lod hende vente her paa en Gæstgivergaard i tre Dage; — det var ikke fornuftigt, selv om han var aldrig saa vred. Og saa havde han denne Hans Michelsen om sig her, en Protestant, sagde de; og han havde haft Madam Sybrith derhjemme — lutter Borgerfolk, og han havde slaaet de mange Mijneers Herremænd ihjel. Nej, han var ikke forsigtig nok, den gode Herre. Og her i vor lille By har han haft sin daglige Gang. Ser De: her er han kommet ud fra „het Hof“, her lige overfor Kirken; og saa er han gaaet ned igennem „regte Straat“ over Broen „hooge brug“ op til „groote merkt“. Dé er Raadhuset med det gamle Taarn, og lige overfor er Værtshuset „het Valk“, og i Falken boede flere af Kongens Folk, Admiral Søren Norby og Dronningens Adelsmand, Jørgen v. Mingkwitz. De ser, jeg kan det alt sammen. Skal vi nu følges?“ —

Eftermiddagslyset laa over den lille By. Det hang med slappe, gyldenrøde Vinger om Spirene paa det gamle Raadhustaaen; den lille By var endnu mere uddød; uvirkelig forekom den mig næsten; thi hvor Livet skrumper helt ind, dér begynder Døden og Skyggerne alt deres Spil — og hvad er Skyggerne for os levende?

Jeg haabede at træffe dem i „Falken“. Vi traadte fra Torvet ind i det gamle Herberge. Hr. Verbist og min Ven havde forberedt mig paa en Skuffelse. Jeg haabede dog, at de skulde faa Uret. Men de fik Ret. Bygningen ud imod Torvet var ganske moderniseret — og det til Trods for, at der paa Væggen i Korridoren stod at læse med store Bogstaver: „Katholiske Kring“ (den katholske Klub). Det var den pure, moderne Katolicisme — og den er just ikke god at faa historisk Forstand af. Ringsted, Slagelse eller Lemvig „Almindelig borgerlig Forening“ kan ikke se mere nøgtern ud. Paa den niendes Buste paa Kakkellovnen i Billardsalen oplivede ikke synderligt. Der var et Par tomme Gæstestuer og et ganske lille Rygeværelse, hvor en af de hellige Fædre strakte de sorte Ben fra sig, døsende ved et halvtomt Glas Øl over en lille Avis. Gud velsigne ham!

Værten, en Flamlænder med et finnet, ganske politisk Ansigt, hilste paa Skomageren og skottede til os to fremmede. „Gode Venner“, præsenterede Hr. Verbist os. „De Herrer kommer hertil for at faa Rede paa gamle Sager.“

Det var øjensynlig en anbefaling. Havde det været „nye“ Sager, saa var vi næppe velkomne. Alt liberalt er nyt, og alt nyt er liberalt i Belgien. Vi forlangte tre Bonekamp'er — en Art Bitter — og Værten blev flink.

En halv Time efter havde vi været rundt fra Kælder og til Loft i den gamle Del af Bygningen, der strakte sin ene Fløj gennem den dybe Gaardsplads ind mod en i sig selv hensunken Have.

Fuldstændig bevaret. De egeplankede Lofter — rigtignok overkalkede —; de egeplankede Gulve; Krinkelkroge; smalle, knagende Trapper; lave Døre; tilmurede Kaminer. Her havde Kristierns Hof-sinder og trofaste boet: Trolle, Rosenkrands, Hr. Søffryn (Søren Norby), Hans Michelsen med Familie. Her neden under i det gamle Køkken, der nu var Skænkestue, havde Kongen siddet de lange Vinteraftener med Haand under Kind og lyttet til de daarlige Tiden-der, man bragte ham; og her i det nuværende Køkken, den gamle Skænkestue, havde han nu og da, naar Glimt af Haab viste sig, trakteret sine Venner — og ladet det skrive paa Tavlen.

Hvilken Rede dotte gamle Værtshus nu var for katolsk Gejstlighed, for den omvankende Propaganda, der rejser paa Ufejbarheds-dogmet, for den faste Klerus, der ikke, som vor gamle Provst, havde sin egen Residens — over eller under Jorden! Over alt i disse

Kamre Himmelsenge med Krucifikser, Helgenskilderier, Voksiys, Rosenkrånse, opslaaede Breviarer, brændende Smaalampes — et fuidstændig „gennemført“ Møblement. Nogle af Sovekamrene var endnu saaledes, som Beboerne havde forladt dem om Morgenen. Et hogartnsk Sammensurium; sorte Strømper omkring paa Stolene, Sko med Spænder og visse Kar midt paa Gulvet. Værten, der takket være os, havde faaet adskillige Bonekamp'ere, smiskede paa en egen underforstaaende Maaade. Nogle af de uredte Senge var meget brede, og det syntes, som om deres Beboere havde haft urolige Drømme deri.

Der løb sammen for mig: dette ny, som tog Pladsen for det gamle. Vi sad nede i det store Køkken; mine Venner og Værten lod den flamske Bitter, det flamske Øl og de flamske Piber vederfares fuld Retfærdighed. Jeg forsøgte med Vold at mane mine Tanker tilbage mod den store Konges Dage. Her var Skygger nok i disse Rum. Der traadte et Par Præster ind og blandede sig i Samtalen, i Tobaksrøgen og i Bonekamp'erne. Kongens Skygge og hans Hofmænds Skygger udeblev.

Jeg gik ud i Skumringen i den forfaldne Have. Det aandede af Foraars mellem de gamle, hist forvitrede, her overkalkede Mure. Jeg tænkte paa Kong Kristiern, paa hans Ungdom og hans Ungdoms Drømme, paa hans Hustru, hans Mænd, hans Skæbne. Skodden deroppe til et lille Gavlvindue stod aaben. Der strøg Fløjte-toner ned til mig. Hvilke kendte Toner!

Hvordan, — der havde jo været denne Thomas Holste, Kongens tro Tjener, Skriver og Kammersvend; en David, der havde spillet for Saul; langt bedre end David, en Jonathan, tro indtil Døden. I Beretningen om denne Thomas Holste hedder det, at han her nede i Flandern, medens han paa egen Haand søgte at ruste Skibe for sin Herre, hørte om Kongens forsmædelige Tilfangetagelse paa Københavns Red. „Og han uddrog sin Kaarde og vendte den gennem sit Bryst, ikke mægtig at overleve dette Budskab.“ Han boede ogsaa her i „Falken“.

Han maa have kendt Kongen.

Fløjten ledsager i mine Øren en Sang. Den lyder saaledes:

Det lunes i vor Urtegaard,
Og saffrangul den Krokus staar
Saa prydeligt i Græsset;
Hver Spire fro
Faar Lov at gro,
Hver Blomst tør hæge sig i Ro,
Hvor ingen Le bli'r hvæsset;

Hvert Kreatur,
 Paa Mark, bag Mur,
 Af Længslens Arm,
 Saa stærk, saa varm
 Uvægerligt bli'r favnet;
 O Duffke, Duffke, Due hvid,
 Det var den Tid
 Saa foraarstid,
 Saa sød — saa tabt — saa savnet.

De store trælier for den Lov,
 Som mejer Mark, som plyndrer Skov,
 Som kræger dem til Stakler:
 Smaafugl i Vang
 Med Spil og Sang
 Tør tro og leve samme Gang
 Paa Kærligheds Mirakler;
 Men Ørnen fandt
 Paa Klippens Kant
 En Udsigt gold,
 En Vind saa kold,
 Og Tjørnens Tornekrone; —
 O Duffke, Duffke, Due god,
 Om alt dit Blod
 Blev Sonebod —
 Du kan ej Loven sone.

Jeg lægger Fløjten for min Mund;
 Med Taarer i mit Øjes Grund
 Jeg tolker Kongens Længsel;
 Hans fuldtro Ven
 Tog Døden hen,
 Jeg er hans ringe Kammersvend,
 Smaafugl i Ørnens Fængsel;
 Jeg hvisker kun
 Det Suk, hans Mund
 Saa mandigstoft
 Tilbageholdt,
 Saa tidt det drog paa Veje; —
 O Duffke, Duffke! Tiden randt,
 Dit Minde svandt;
 En Dronning vandt,
 Hvad Duer ej kan øje!
